

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν α! Ἀθήναι.

Χίλια ἑκτακόσα ὄγδοηντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥώμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει,
κι' ἔταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητάς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ἔσα φύλλα κι' ἄν κρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητής.

Δέν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑμέ.
Μέσ' σῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥώμηός μας μία θεκάρα
Κι' ἔς τὴν θίγη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἰκοστὴ τετάρτη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου,
κι' ὦρα ὦρα φθάνει ὁ καιρὸς τοῦ μούστου.

Ποῦντος ὄγδοντα τρία,
κι' ἔστι χρημάτων χρεία.

Πολιτικὴ τις πράξις,
ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃς.

Λοιπὸν τῆς Ἀκροπόλεως τὸν δημοσιογράφον
κατὰ τὸ ἀπαράβατον τοῦ νόμου των καθήκων
ἵστης φυλακῆς κατέκλεισαν τὸν βορβορώδη τάφον,
εἰς σφαῖραν ἐγκληματιῶν καὶ τόσων καταδίκων,
διότι ἀπετόλμησε κι' ἐκεῖνος ν' ἀποκρούσῃ
ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ.

Ἄλλὰ δι' ὅτι ἄνομον κι' ἀλλόκοτον συμβαίνει
δὲν πρέπει νὰ εὕρισκεσθε ποτὲ εἰς ἀπορίαν,
διότι ἵστην Ἑλλάδα μας πολιτικὴ σημαίνει
καταστροφὴν, ἐξόντωσιν, ἐκδίκησιν ἀγρίαν.
Καρμίαν δὲν αἰσθάνεται συγκίνησιν καὶ σέβας,
καὶ τρέχει δηλητήριον εἰς ὄλας τῆς τὰς φλέβας.

Δέν ἐνθυμεσθε; εἰ χρυσοὶ ἐκεῖνοι Συναδικάτοι,
ποῦ ὅλην ἀπεγύμνωσαν σχεδὸν τὴν ἀγοράν,
ἐσκότωναν τὰς ὥρας των μ' ἀρχοντικὸ ραχάτι
σ' ἐνὸς μετίτου οἴκημα καὶ δίχως κἄν φρουράν.
Ἐδέχοντο τοὺς φίλους των καὶ ὄλους τοὺς μεγάλους,
καὶ μόνον ποῦ δὲν ἔκαμαν συμπόσια καὶ μπάλους.

Καὶ οἱ κρατοῦντες στιβαρῶς τὸν κάλαμον εἰς χεῖρας,
οἱ τόσας διερχόμενοι μαρτυρικὰς ἡμέρας,
ποδοπατοῦνται πάντοτε ὡς ἔκθετα τῆς μοίρας
ἐντὸς αὐτῆς τῆς ρυπαρᾶς καὶ φαύλης ἀτμοσφαίρας,
ποῦ ἔχει μόνας ἀρετὰς τὴν ἀναιδῆ βλακείαν,
τὴν ἀσυνείδητον κλοπὴν καὶ τὴν χαιρεκακίαν.

Ἄλλὰ καὶ πόσα στίγματα αὐτῆς τῆς κοινωνίας
ἀνέτως περιφέρονται στὸ μέσον τῶν τριόδων,
κι' ἀπολαμβάνοντα θερμῆς πολιτικῆς εὐνοίας
περνοῦν ζωὴν ἀκύμαντον εἰς παραδείσους ρόδων;
Πόσοι ὡς τώρα ἥρωες μὲ δολοφόνον χεῖρα
οὐδέποτε ἀνέπνευσαν τῆς φυλακῆς τὰ μύρα;

Ἀμείλικτος ὁ πέλεκυς τῶν νέων Διοσκούρων,
βαρεῖα ἢ ἐκδίκησις, τὸ κτύπημα ταχύ,
καὶ μόνον ἵστην ἀείμνηστον ἐκεῖνον Κουμουνοῦρον
γενναῖα κι' ἀνεξίκακος ἐφώλευε ψυχῇ.
Δέν ἐκρυσπε πολιτικὰ εἰς τὴν ψυχὴν του πάθη
καὶ ἀληθῶς γλυκύτατος πρὸς ὄλους συνεπάθει.

Καὶ ἔμως τὸν ἀνίσχυρον, πλὴν θαρραλέον ἄνδρα,
ποῦ διὰ τὴν πατρίδα του ἵστα ξένα ἐπρομάχει,
τοῦ Κόκλα ἢ εὐάερος ξενίζει παληομάνδρα,
διότι κάθεται βαρὺς σὲ μερικῶν στομάχι.
Κι' ἐκεῖνοι ποῦ ἐφώναζαν τοὺς ἄλλους χαιρεκάκους,
ἀνοίγουν σήμερα βαθεῖς τῶν ἀντιπάλων λάγκους.

Πλὴν εἶθε καὶ οἱ νέοι τοῦ διάδοχοι ἐπίσης,
μιμούμενοι τὴν ἀρετὴν πολιτευτοῦ μεγάλου,
νὰ λησμονήσουν τὰς μωρὰς αὐτὰς ἀντεκδικήσεις,
μακρὰν παθῶν καὶ ὕβρων καὶ ταραχώδους σάλου.
Καὶ εἶθε εἰς τὸ σταδῖον πολιτικῶν ἀγώνων
νὰ εἶναι αὐταπάρησις ἐφόδιόν των μόνον.

